

רגלו של מגי ב, 'יעקב'
נימיק במקום תוכן

יכול להעלות חיוך, זה כמעט הכל חוץ משער של עיתון.

● אני מבין שכמעט אף אחד מ-150 העיתונאים הקבועים של מעריב (פלוס מינוס) לא יכול לסייע לאברהמי במוסף החדש, מפני שהם עטוקים בדברים הרבה יותר חשובים ו/או זקוקים למתרגם כדי להבין את יעקב.

אפשר גם לשמוח על העובדה ששיתוף-הפעולה המופלא הזה לא ריפה את ידיו של העורך, שכתב ואייר כמו ידיו 80 אחוזים מן המוסף שלו. מה שפחות מובן הוא הסיבה לקרדיטומניה שתקפה את אברהמי. ב־32 עמודי המוסף, כולל מע"מ ומדעות, הוא חותם בשמו חמש פעמים בגלוי (עמ' 3, 6, 11-10, 21-20, 30), ופעמיים נוספות תחת פסברונים שקוף ומכוון. קצת צניעות, יענקלה.

שטופם להעביר את יקוב בשיבה טובה מן העולם ולשלוח את נכדיו וניניו לידענות אחרונות.

מאחורי יעקב (ובעצם גם מלפניו ומצדדיו) עומד אבנר אברהמי, עיתונאי, עורך, קריקטוריסט, מאייר, סטיריקון וכנראה גם קופירייטר לגמרי לא רע. ברב-גונית הזאת טמונים יתרונות בלתי-מבוטלים, אבל עיון ביעקב-אברהמי חושף גם שתי בעיות בולטות לעין.

● גורש הגימיקים, בחלקים רבים של המוסף, מאפיל על התכנים, ובמיקרים רבים מדי בא במקומם. עמוד השער — תמונת ראש של קווין מגי, הנושאת את הכותרת "מגי בנעלי-בית" — מכוון את הקורא אל עמודי-האמצע. שם פרושה לרוחב שני עמודי-הצבע כה-רגלו של הכוכב, מס' 49, נתונה בנעלי-בית. זה נחמד, זה קריאטיבי, זה

הזה מלפנים ומאחור כדי לברר למה, לעזאזל, שכחו להרפס לו פננים גם את העיתון. הנכונות של מעריב להתעלם מ'קוב פעם כשבו, מעידה על עורכי-הסגם הם הבינו, באיחוריקל של 15 שנה את פילאייהטבע,

חדש

"מעריב" לנוער

בשורה: ל"מעריב" יש מוסף צעיר. לא כמעט צעיר, לא כאילו צעיר, לא צעיר כזה, לא מתחזה.

גליונו הראשון של המוסף החדש, יעקב שמו וגם יקוב במלעיל, אם ירדתי לכוונת המשורר) יצא לאור כיום ב', בשבוע שעבר. יתרונו הראשון של יעקב — ובשלב זה גם העיקרי — כרוך בעובדה שהוא פוטר את קוראי מעריב מן המיפגע הקרוי נבר לעניין, מוסף-זימה מיוזע, שזיקפתו ביישה את נער ריו.

יעקב נראה כפרי תיכנון, מחשבה ומאמץ לייצר מוסף שייקרא וידופף בנשימה אחת חפוזה, בלי מעצורים, כמעט כלאחרייה. עיצובו הגראפי הקולח שאול מחדשות (כמעט כמו כל מוסף חדש, שיצא לאור אחרי מהפיכת 1983) — אבל טוב חיקוי טוב משיעומם מקורי. בחירת הנושאים הקלילה והמחוייכת, הכותרות המלוטשות והפתוחים הקורצניים מעידים על יעקב שאין לו שום כוונה להתמודד עם רובו המכריע של קהל קוראי מעריב.

יקוב הממוצע, הקורא את מעריב במיפסת, על כוס תה-זילמון, יהפוך במוסף

"פנטהאוז",
לעולם לא תהיה ב, מעריב"

עונש

"מעריב" חוקר

לציין: 66.6 אחוזים מדוגמות הכישלון, שהוא מזונה, שייכים לעיתון שבו הוא כותב.

נבר לעניין, שהיה מוסף מעריב בימי שני, כבר נזכר בפרק הקודם, וחבל להוסיף. אחה היה מוסף-היגום שצורף לאת, ירחון-הנשים של מעריב. בניגוד לנבר לעניין הוא היה מוצר מלוטש וקריא, פרי יוזמתו של יחיאל לימור, מייקצוען, עורך את — אבל מעריב, כנראה בגלל יקוב, העניק לו חופש-פעולה אירוטי מהברכיים ומטה.

אדם, הכישלון השלישי ברשימה של פטרסבורג, היה קישקוש כרומו פסברד רפואי, שניסה למכור זיונים במסווה של מאמרים גינקולוגיים ומדריכי-ביוץ המוריי סבר, מצולמים בוויית של קופת-החולים הכללית. דווקא מתאים למעריב — אבל לעסק הזה, נדמה לי, במיקרה לא היה לו קשר. סיכום: תחקיר משכנע, אבל לא מספיק. מה שחסר למעריב, להשלמת טיעונו, הוא רשימת עיתוני-הזימה שנכשלו באיראן.

ף אי-פרופו מוספי מעריב: מעריב חר' אביב (יש רבר כזה), נדבך ארכיאולוגי בדברי ימי העיתונות המקומיים, הקדיש לפני 10 ימים את עמודי השער והאמצע שלו לתחקיר, שביקש לבחון את סיכויי הצלחה של גליה אלבין ומוניץ-פנטהאוז החרש שלה.

עופר פטרסבורג, אחד מיחידה-הסגולה, המוכנים לכתוב בדבר הזה (חל'א-ב), לא מוויטין, חרוץ שם את גורלו של עולל-הזימה שטרם נולד.

וכך כותב פטרסבורג בראש טיעונו: "...מולי, עורכים ופירסומאים בישראל, שניסו כבר להוציא עיתוני גברים בישראל — נאלצו להתאכזב. עיתונים כמו נבר לעניין, אתה, אדם ואחרים פסקו מלהופיע." טיעון מדעי, בלי ספק. עם עובדות מוצקות קשה להתמודד. אבל רק למען הסדר הטוב, מן הראוי להוסיף פרט קטן שסופר מעריב שכח